

Publicerad 2016-11-13 19:59 av Snuffa

nyårsdagsfunderingar, äntligen ensam efter en lång och stormig relation

Stormbyar

Stormbyar,

det går hårt ut det nya året.

Ryckigheten, det oberäkneliga känns tryggt och bekant.

Att stå i stormens öga och vänta, vaksam.

Är proffs, har lång och bred erfarenhet, så står det i mitt cv för Livet

att ta med till resumén då.

Lars Jansson trio spelar jazz. Lamporna håller mig varmt sällskap trots att det är nästan ljust ännu. Rätt trevligt känns det. Gillar musiken, den flyter och far med både mina tankar och vinden som trycker, knakar mot fönster. Knirk!

Ler för att jag varit duktig och satt i tätlistor. Duktig idiot, tja kanske är det så. Knasigheten är i alla fall i stormens öga en tillgång.

Oavsett orkanstyrka kan jag alltid fina en annan plats att fara, till "Regnbågens slut".

Konstigt att bara lyssna efter vinden i mig, försöker höra vart den flyger. Vad tänker tanken när bara jag stör? Ovant.

Känslorna far och flaxar.

Det är ombonat, naken i mjukis fleece ger en trygghet, en illusion att vila i. Vågar visst inte tro att det är sant ännu. Oro pyr stilla.

Stormproffset, "alltid redo" står kvar i skuggan. Spänd, rak i ryggen, ett steg före. Vad väntar?

En del går i kloster för att få insikter, jag går i skogen, ofta, låter själen och tanken flyta. Flödar på rätt bra nu, tycker jag. Proppen har liksom släppt och det forsar bilder, ord, musik och tank. Allt osorterat, starkt, svagt, flyger känslorna i mig, ur mig. Tur att det bara är träden och djuren som hör.

Lustigt är det att iaktta, lyssna och försöka förstå orden och sångerna som dyker upp. Märkligt att lyssna till min egen röst, har alltid undviktit att ta in den, att verkligen höra vad den säger. Det har aldrig varit tillåtet och har nästan alltid blivit krångel om den hörts.

Skogen och träden ger trygghet att våga, här vill ingen ont.

Träden, himlen, fåglarna och den friska luften, jag älskar er! Tack för att ni alltid funnits där! Känner glädje och skratt inom mig!

Insikt, vad rikedom Är!

Himlen är rätt grå nu, det skymmer. Trädtopparnas siluetter är lugnare, vindbyarna kommer mer sällan.

Molnen far snabbt som inom mig. Det känns bra men lite stökigt att vara i flödet av allt.

Jonas Knutsson och Mats Öberg spelar "vadårå, vadårå" jazz eller något... improvisatoriskt känns det som. Lite uppkäftig brölar musiken, en sax gissar jag.

© Snuffa 20161114

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Snuffa med Poeter.se id #84588 innehar upphovsrätten